

[Melchior.]

gav da i hvert fald den mening, at man fik en ajourføring af folkestemningen ind i folketinget. Efter sonderinger de sidste par dage er der ingen personer eller grupper, der har givet udtryk for, at et valg på nuværende tidspunkt vil kunne give forskydninger af en sådan art, at man efter nogle måneders forløb vil få konstellationsændringer, som giver den ringeste mulighed for regering eller lovgivning på anden basis end den, vi kender i øjeblikket, og derfor er et valg i dag dobbelt meningsløst.

Efter at jeg således har opholdt tingets tid i nogle minutter, vil jeg gerne slutte med at henstille til formanden for dette høje ting, at han tager under overvejelse at afslutte forhandlingerne i denne nat på et tidspunkt, hvor et flertal af tingets medlemmer stadig er i stand til at tænke klart. Jeg er B-menneske, skønt jeg stemmer på liste M, men jeg har dog i alle grupper, også i min egen, iagttaget en træthedstilstand, som ikke kan højne muligheden for, at det, vi foretager os, kan aftvinge respekt og føre til fornuftige resultater. Som ordføreren for mit parti tidligere har været inde på, stander landet ikke i våde, og derfor er en god beslutning i morgen eller i overmorgen mere værdifuld end en oversøvnig beslutning her midt i natten.

Finansministeren (*Anders Andersen*):

Jeg tror, der er én ting, som dette høje ting nok alligevel er enig om trods alle de uenigheder, der har været fremført under den løbende debat, og det er, at vi befinder os i en vanskelig økonomisk situation, og at udviklingen, som den har tegnet sig i de sidste uger og måneder, har nødvendiggjort, at der blev grebet ind for at bremse op for en fortsat udpumpning af økonomiske midler fra det danske samfund.

Vi fandt det derfor nødvendigt fra regeringens side at fremsætte disse afgiftsforslag, der vel nok med hensyn til provenuemæssig virkning er nogle af de mest omfattende, der nogen sinde har været fremlagt. Vi havde ikke forestillet os, at disse forslag skulle give anledning til politiske spekulationer i den ene eller den anden retning. Vi havde vel i og for sig forventet, at medlemmerne af dette høje ting følte det ansvar, som landets økonomi betingede.

Men vi skulle hurtigt opdage, at disse forslag skulle benyttes på den ene eller den anden måde til at forsøge at placere sig partipolitisk.

Jeg må indrømme, at jeg beklager dybt, at det største parti her i folketinget startede med ved første behandling at stille en række forslag op som betingelser for, at man overhovedet ville være med til at løse landets vanskeligheder.

Hvad var det, man stillede op? Man stillede ganske enkelt op, at regeringen nu for at få socialdemokratiets tilslutning skulle acceptere en socialdemokratisk politik. Jeg ved ikke, om man havde gjort sig nogen forventning om, at regeringen ville acceptere en sådan politik. Det havde man vel ikke. Jeg ved ikke, om det var et forsøg for at få fripas til at undlade at påtage sig et medansvar for gennemførelse af disse ubehagelige forslag.

Vi var fra regeringens side klar over, at forslagene ville være ubehagelige. Vi var klar over, at man måske også i befolkningen ville føle, at de var ubehagelige. Men vi har også den opfattelse, at hele den danske befolkning er klar over, at man ikke ansvarsløst kan lade disse ting fortsætte, og at man ville være parat til hver for sig at yde sit bidrag til løsning af problemet landets økonomi.

Vi forsøgte at skabe et bredt flertal om disse afgiftsforslag. Når hr. Heinesen nu står op og beklager, at regeringen ikke var forhandlingsvillig, vil jeg gerne tilbagevise en sådan påstand så skarpt, som jeg kan. Man skulle nu pludselig have løst en lang række af de problemer, som den tidligere regering med støtte af SF ikke havde gjort noget forsøg på at få løst. Man skulle nu pludselig have løst skattelovgivningen på en række områder, bl.a. nulproblemet, som jo er blevet mere et skatteteknisk spørgsmål, end der måske er så forfærdelig mange realiteter i det, i hvert fald økonomiske realiteter.

Hvordan er forhandlingerne forløbet? Det synes jeg der kan være grund til at gøre rede for. Først var boligproblemerne det centrale, så oplevede socialdemokratiet, at regeringen strakte sig så langt, at der var store muligheder for at skaffe en løsning på boligproblemerne. Så var boligproblemerne pludselig ikke noget, man ønskede